

Κρητικός πελωρίων διαστάσεων, με πυκνήν γενειάδα, εισέρχεται σειόμενος

παλμοί τῆς καρδίας τῆς ἀνανεοῦνται. Ἡ ἀνυπομονησία κορυφῶνται.

— Ὁ γαμβρός, ἔρχεται ὁ γαμβρός!... ἔτοιμα-

σθήτε, φωνάζει ὁ χατομέρης πατέρας, σπεύδων ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐξώθυρον.

Κρητικὸς πελωρίων διαστάσεων, με πυκνήν γενειάδα, με μπότες κίτρινες, εὐτραφέστατος, εἰσέρχεται σειόμενος. Ἡ κόρη σπεύδει, με τρία τοῦλάχιστον μειδιάματα ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἄλλα τόσα ἐν διαθεσιμότητι, νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Τὸν βλέπει καὶ... καθόλου δὲν ὀπισθοχωρεῖ.

— Ὅριστε, τῷ λέγει. Καὶ ὁ υἱὸς σας;

— Ὁ υἱὸς μου;

— Ὁ Κρητικὸς.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κρητικὸς με τὰ ὅλα μου. Μόνον τῆς ἀσημένιας πιστόλαις μου δὲν ἔχω μαζὴ μου, με κείναις τῆς φυλάω γιὰ τοὺς γάμους.

Β.βαιότατα, ἂν τὰς εἶχε μαζὴ του, θα ἠτύοντόναι με αὐτὰς ἢ λογία δεσποινίς, ἥτις ἐν τούτοις ἔσπευτε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου, τοῦ ὁποίου τὴν ἀτιμόσηκτον τὴν ἄρρωστον ἀπορήτως πνιγερὰν.

**

Ἐφυγεν ὁ γαμβρός. Ἡ κόρη σπεύδει ἔξω φρονῶν πρὸς τὸ πατέρα τῆς.

— Καλέ, τί βεζιλίκια, τοῦ λέγει, εἶνε αὐτὰ;... Τί λεοντάρια; εἶνε αὐτὸς ποῦ μοῦ ἔφερες!... Μὰ εἶνε ἄστεϊα αὐτὰ; Κρητικόν, ἐννοοῦσα ἓνα ἄνθρωπον ποῦ νὰ ξεύρη νὰ κρίνῃ ἔργα, καὶ ὄχι ἓνα κοτζάμ, ἐπληρηγόν... .

— Τὸ ἴδιο, παιδάκι μου, δὲν κάνει; Τί με Ἡ τί με I; Ἄνθρωπος καὶ ἄνθρωπος. Ἐπειτα δὲν τὸν θέλεις αὐτόν; Ἐδῶ εἶνε ὁ ἀντικρυνὸς μπακάλης ποῦ δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν Κρήτη... .

— Τί, τί; Μπακάλῃ νὰ πάρω;

— Ναί, κορίτσι μου, νά, γιὰ κούττα ἐκεῖ... .

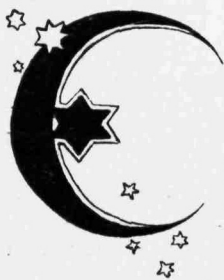
Ἄνωθεν τοῦ καταστήματος ἐκρέματο ἡ ἐπιγραφή: «Κῶτσος Κρητικὸς».

Ὁ Διόδωρος

Ναὶ ἢ οὐ;— Φύλλα καὶ φύλλα. — Αἱ ἀξιώσεις τοῦ στομάχου καὶ τὸ πνεῦμα. — Αἱ προηγήται τῶν βιβλιοπωλείων.—Poudre aux yeux.— Ὁ Πρωτεὺς τῶν μηνῶν. — Σύννοος καὶ γε-

λοῖς.— Αἱ προσωπίδες τοῦ Μαρτίου. — Δύο τρελλόπαιδα. — Ὁ θησαυρὸς τῶν Μεγάρων. — Ὁ θησαυρὸς τῆς ψυχῆς.

ΜΑΡΤΙΟΣ
ΧΟΜΕΝ φιλολογίαν ἢ δὲν ἔχομεν; Τὸ ἐρώτημα ἠδύνατο νὰ ἀπευθυνθῇ μάλιστα ὡς ἐξῆς:

«Ἐχομεν ἀγαθώστας βιβλίω ἢ δὲν ἔχομεν;» Καὶ εἰς τὴν παρηγορικὴν ἀποφατικὴν ἀπάντησιν θὰ ἐλύετο τὸ ζήτημα, διότι

ὅπου δὲν ὑπάρχει χῶμα, εἶνε περιττὸν νὰ ἀναζητῶμεν φύλλα καὶ ἄρθρα. Θὰ παρετήρει τις, ὄχι ἴσως ἀφῶς ὅτι εἶνε περισσότερα τὰ φύλλα— δὲν ἐννοῶ τὰ τυπογραφικὰ— εἰς τὴν σύγχρονον φιλολογίαν μας ἀπὸ τὰ ἄρθρα. Καὶ αὐτὸ μὲν εἶνε φυσικόν—καὶ βοτανικῶς καὶ φιλολογικῶς— καὶ εἰς αὐτὰ δὲ τὰ τεραστίως προηγημένα ἔθνη ἢ παραγωγή εἶνε μεγάλη εἰς συνήθη ἔργα, ὀλίγα δὲ τὰ ἀριστουργήματα. Ἀλλὰ ποῖος δὲν μοῦ ἐγγυᾶται ὅτι ἂν ὑπῆρχε περιβάλλον εὐνοϊκώτερον